

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.058 van 27 april 2001
in de zaak A. 103.554/XIV-3348.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. LAMRABET,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 19 april 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 2001 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker op 11 april 2001 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 20 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 20 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op vrijdag 27 april 2001 om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LAMRABET die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur C. MISSEGHES die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. Verzoeker komt op 7 november 2000 België binnen en verklaart zich op 8 november 2000 vluchteling.

1.2. Op 30 maart 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 april 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van voornoemde beslissing van 30 maart 2001. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene, een Georgisch staatsburger, verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken gevlucht te zijn uit Georgië in maart 2000 in de richting van Armenië. Daar zou hij op 25 mei 2000 naar België zijn gevlucht waar hij op 7 november 2000 zou zijn aangekomen en waar hij op 8 november 2000 een asielaanvraag indiende. Betrokkene zou als taxichauffeur een gewonde klant naar het ziekenhuis hebben gebracht waar deze later zou zijn overleden. De politie zou betrokkene de hele nacht hebben ondervraagd. Toen het nieuws bekend raakte

dat de man was overleden, zou betrokkene opnieuw ondervraagd zijn geweest. De politie zou betrokkene verweten hebben de dader te zijn. Betrokkene zou geslagen zijn geweest waardoor zijn neus en vinger gebroken werden en twee dagen zijn vastgehouden. Hierna zou hij zijn vrijgelaten nadat hij een papier ondertekende waarin stond dat hij Georgië niet mocht verlaten. Na een week te zijn thuisgebleven door de slagen zou betrokkene op 8 maart 2000 bij een vriend zijn geweest toen zijn vrouw en kinderen het bezoek kregen van drie onbekenden die hem zochten en die hen zouden hebben geslagen. De drie mannen zouden familieleden zijn geweest van de overledene. Betrokkenes vrouw zou daarom besloten hebben op 9 maart 2000 te vluchten naar haar broer in Armenië. Dezelfde dag zou betrokkene naar het Ministerie van Binnenlandse zaken zijn gegaan om klacht neer te leggen tegen de politie en de familie van de overledene. Er werd betrokkene beloofd dat alles onderzocht zou worden. Enkele dagen later zou betrokkene opnieuw zijn opgepakt en opgesloten. Betrokkene zou opnieuw geslagen zijn geweest en men zou hem gevraagd hebben waarom hij klacht had ingediend tegen hen. Na twee dagen zou hij opnieuw zijn vrijgelaten. Bij zijn thuiskomst zouden de burens gezegd hebben dat ook de familie van de overledene hem zocht. Daarop zou ook betrokkene zijn vertrokken naar Armenië waar hij verbleef tot eind mei 2000. Daarna zou hij uit vrees voor een mogelijke uitlevering vertrokken zijn naar Rusland waar hij zich voor 6 maanden liet registreren in de hoop dat de situatie zou opklaren. Na telefonisch contact met zijn moeder zou betrokkene vernomen hebben dat hij nog steeds werd gezocht en zou hij naar België zijn gevlucht.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de problemen die betrokkene opwerpt ter staving van zijn asielaanvraag van private en gemeenrechtelijke aard zijn en bij gevolg buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie vallen. Betrokkene zou immers naar aanleiding van het in ongewone omstandigheden overlijden van een klant problemen hebben gekend met de politie evenals met de familie van de overledene. Betreffende het hardhandige optreden van de politie en het represaillemaatregelen van de familie diende betrokkene een klacht in bij Binnenlandse zaken. Deze administratie beloofde de zaak te zullen onderzoeken maar betrokkene wachtte de resultaten van dit onderzoek niet af. Meer nog, naar aanleiding van het nieuwe optreden van de politie enkele dagen na zijn klacht keerde hij niet terug naar het Ministerie. Hierdoor dient gesteld te worden dat betrokkene niet alle rechtsmiddelen uitputte alvorens zijn land te verlaten.

Verder dient te worden opgemerkt dat n.a.v. betrokkenes asielaanvraag een brief werd neergelegd van het Koerdisch instituut in Brussel naar de DVZ waarin staat dat betrokkene omwille van het feit dat hij zich als Koerd uitgaf problemen zou hebben gekend in Georgië. Over zijn Koerdische origine zei betrokkene echter niets op de DVZ en haalt hij ook geen problemen in verband hiermee aan. Hij wierp enkel de bovenvermelde gemeenrechtelijke problemen op. Bij gevolg kan er sterk aan de zwaarwichtigheid van deze problemen worden getwijfeld. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Koerdische minderheid in Georgië geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kent, zodat op basis hiervan, in hoofdte van betrokkene, geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie kan vastgesteld worden (bron: Ambtsbericht Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, 25 mei 2000, p. 55; Missierapport 4-15 oktober 1999, p. 44-45).

Betrokkene was enkel in het bezit van zijn rijbewijs, hetgeen niets wijzigt aan bovenstaande beslissing. Aangezien uit betrokkenes verklaring voor de DVZ duidelijk blijkt dat betrokkenes problemen van gemeenrechtelijke aard zijn en betrokkenes problemen dus vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie, achtte de Commissaris-generaal het niet nodig betrokkene te horen in het kader van zijn dringend beroep.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 mei 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker door het indienen van zijn verzoekschrift op 19 april 2001, gericht tegen voormelde beslissing van 11 april 2001, diligent en alert heeft gehandeld, mede gelet op de omstandigheid dat verzoeker thans verblijft in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel; dat bijgevolg is voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

2.2.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoeker een enig middel ontwikkelt dat als volgt luidt :

"Schending van artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveeringsplicht van administratieve rechtshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van verzoeker kennelijk vreemd is aan de criteria van Genève.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken niets zei over zijn Koerdische origine en dat hij in verband met dit gegeven geen problemen heeft aangehaald.

Terwijl verzoeker naast zijn mondelinge uiteenzetting van zijn vluchtmotieven voor de Dienst Vreemdelingenzaken tevens een geschreven document heeft

neergelegd, uitgaande van het Koerdisch Instituut Brussel, waarbij wordt bevestigd dat verzoeker een Koerd is die omwille van zijn etnie vervolgingen heeft ondergaan vanwege de Georgische autoriteiten.

Dat door de tegenpartij wordt voorbijgegaan aan het feit dat het attest werd opgesteld door specialisten ter zake en dat de inhoud van het attest beantwoordt aan de realiteit die verzoeker heeft ondergaan.

Dat verzoeker dit attest heeft neergelegd met volledige kennis van de inhoud.

Dat echter tijdens het verhoor, de Dienst Vreemdelingenzaken het niet nodig achtte om over dit attest bijkomende vragen te stellen. Dat zij enkel een kort en overzichtelijke opsomming vroegen van de door verzoeker ondergane problemen. Dat verzoeker derhalve niet kon uitwijden over zijn etnie en dat dit in ieder geval door het neergelegde attest werd benadrukt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken trouwens in haar beslissing zelfs melding maakt van dit attest!

De bestreden beslissing meent ten onrechte dat de problemen van verzoeker louter van gemeenrechtelijke aard zijn, terwijl verzoeker melding heeft gemaakt van minstens 2 arbitraire aanhoudingen door de politie die telkens een paar dagen duurden en die telkens gepaard gingen met zware mishandelingen.

Dat de bestreden beslissing verzoeker verwijt niet in het land te zijn gebleven om de verdere afhandeling van zijn klacht af te wachten.

Dat echter verzoeker niet anders kon dan zijn land te verlaten aangezien hij naar aanleiding van het indienen van zijn klacht, door een onderzoeksrechter en een aantal politiemensen werd gearresteerd en gedurende een paar dagen werd opgesloten.

Dat dit incident voor verzoeker duidelijk maakte dat hij niet kon worden beschermd door de autoriteiten. Dat namelijk zijn klacht in handen is van diegene die hij juist aanklaagt.

Dat de raadsman van verzoeker op 10.04.01 een fax verstuurde naar het Commissariaat-generaal met een motivering van het dringend beroep;

'De bestreden beslissing stelt onder andere dat de problemen van verzoeker lokaal zijn. Het ligt echter niet in de bevoegdheid van de DVZ om zich daarover uit te spreken, deze laatste dienst dient enkel na te gaan of de aanvraag binnen de criteria van Genève valt. Een eventueel oordeel over het al dan lokaal karakter van een probleem kan enkel worden bestudeerd in de fase ten gronde.

Door deze motivering geeft DVZ toe dat er een probleem is dat valt onder de Conventie, maar ze gaat haar bevoegdheid te buiten door te stellen dat de problemen lokaal zijn.

Er is ook een manifeste appreciatiefout gebeurd in de zin dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker klacht heeft kunnen indienen en dat die klacht nooit incorrect is behandeld geweest terwijl verzoeker heel duidelijk heeft verklaard dat zijn klachten nooit au sérieux werden genomen en dat hij telkens door de politie werd gecriminaliseerd en zelf verdacht werd van moord. Het is dus mogelijk dat na zijn vlucht er een opsporings- of arrestatiebevel werd uitgevaardigd. En toch zou volgens de beslissing de problemen met de politie eerder lokaal en incidenteel zijn!

Dat verzoeker nooit in beschuldiging werd gesteld noch veroordeeld werd, noch dat er een vervolging in het vooruitzicht werd gesteld (zie beslissing DVZ) is geen valabel argument om een asielaanvraag ongegrond te verklaren. De Conventie eist enkel dat kandidaat-vluchteling aantoonst dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft dwz. Dat vervolging in het licht van de bestaande toestand in het land van herkomst aannemelijk is.

Verzoeker meent dat zijn problemen niet volledig werden begrepen tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekt, naar aanleiding van zijn dringend beroep, te worden gehoord door het Commissariaat-generaal teneinde zijn middelen uiteen te zetten'.

Op deze motivering komt het Commissariaat-generaal op geen enkel ogenblik terug.

In de bestreden beslissing wordt er zelfs geen gewag gemaakt van deze brief noch gemotiveerd waarom deze brief buiten beschouwing werd gelaten.

Ook op de uitdrukkelijke vraag van verzoeker om persoonlijk te worden gehoord door het Commissariaat-generaal wordt niet geantwoord.

Verzoeker meent derhalve dat de tegenpartij haar beslissing niet naar behoren heeft gemotiveerd.

Verzoekende partij meent dat het middel ernstig is";

2.2.2. Overwegende dat artikel 52, § 1, 2/, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de Minister of diens gemachtigde toelaat de vreemdeling die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en die aan de grens vraagt om als dusdanig erkend te worden, de toegang tot 's lands grondgebied te weigeren en te beslissen dat de vreemdeling dientengevolge door de met de grenscontrole belaste Overheden zal worden teruggedreven wanneer de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat de Commissaris-generaal die gevat is door een dringend beroep tegen dergelijke beslissing moet nagaan of voormelde bepaling op correcte wijze is toegepast; dat hij daarbij op zorgvuldige wijze moet tewerk gaan; dat de Commissaris-generaal naar luidt van artikel 63/3, § 1, van voormelde wet de aangevochten beslissing bevestigt of beslist dat de betrokkene voorlopig toegelaten wordt tot binnenkomst, verblijf of vestiging, in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling;

2.2.3.

Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve Overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is

zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze pertinent, terzake dienend en afdoende moeten zijn;

2.2.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing tot het besluit komt dat de aanvraag van verzoeker kennelijk vreemd is aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat die beslissing steunt op een determinerend gegeven dat als volgt luidt: "Betrokkene zou als taxichauffeur een gewonde klant naar het ziekenhuis hebben gebracht waar deze later zou zijn overleden."; dat de Commissaris-generaal uit dit gegeven, op het eerste gezicht, op goede gronden afleidt dat de problemen die hieruit zijn ontstaan voor verzoeker in zijn land van herkomst "van private en gemeenrechtelijke aard zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen."; dat laatstgenoemde overweging het determinerend motief uitmaakt van de bestreden beslissing die haar kan schragen en dat dit motief bijgevolg pertinent, terzake dienend en afdoende is; dat de overige motieven van de bestreden beslissing een gevolg zijn van, en rechtstreeks aansluiten bij dit determinerend motief, zodat zij op het eerste gezicht overtuigend zijn;

2.2.5. Overwegende dat de Commissaris-generaal in voorliggend geval enkel diende te antwoorden op de argumenten opgenomen in het verzoekschrift tot dringend beroep; dat verzoeker niet lijkt te betwisten dat de Commissaris-generaal dit heeft gedaan; dat daaraan nog kan worden toegevoegd dat de Commissaris-generaal niet verplicht is om een kandidaat-vluchteling te horen, wanneer hij meent voldoende te zijn ingelicht aan de hand van de stukken opgenomen in het administratief dossier; dat dit in casu het geval was, vermits verzoekers problemen op het eerste gezicht louter van gemeenrechtelijke aard zijn; dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van zijn Koerdische afkomst voor de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn problemen te verklaren en te duiden in zijn land van herkomst, zodat de Commissaris-generaal er niet toe was gehouden om op het argument van de afkomst breedvoerig te antwoorden; dat tenslotte, uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verdacht wordt van een zwaar misdrijf en dat de plaatselijke Autoriteiten alles in het werk stellen om dit misdrijf op te helderen; dat een dergelijke handelwijze niet valt onder de criteria van de Conventie van Genève; dat daaraan kan worden toegevoegd dat verzoeker noch het resultaat van het opsporingsonderzoek in zijn land van herkomst, noch het resultaat van de door hem

ingediende klacht bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft afgewacht om zijn land van herkomst te verlaten;

2.2.6. Overwegende dat het enig middel van verzoeker niet ernstig is;

2.2.7. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizendeen, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.